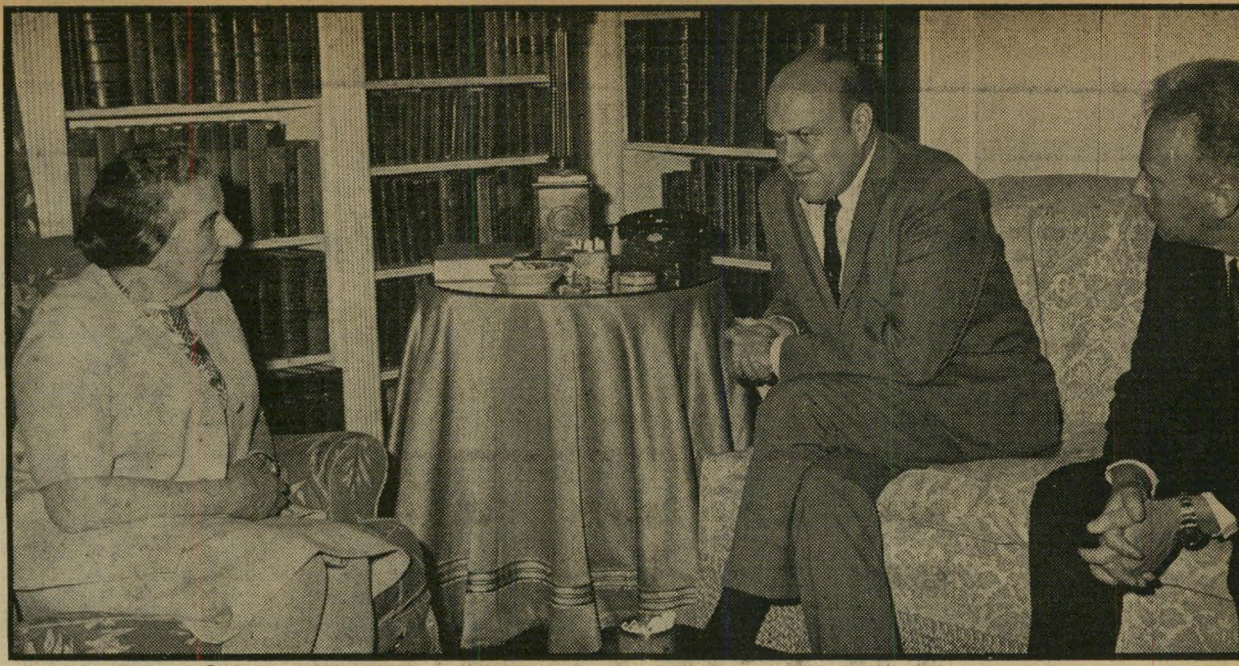

כחות לשובה של ראשי הממשלה, כדי שזו תאמר להם מה בדיוק התחייבה, בהכרזת תיה הפומביות ובשיחותיה הסודיות עם הנישיא ניכסון.

★ ★ ★
מיבשת ליבשת, או מחדר לחדר?

אבל עוד במרם שגולדה יכלה למי סור דו"ח או להצהיר שבעצם לא הור בנה כראוי בארצות הברית, רמזו משקיפים מדיניים בירושלים מה יהיה הקו של ממי שלת ישראל בעתיד הקרוב. העיקרון שלפיו ייקבע קו זה פשוט: להמתין. למה תהיה ישראל המדינה המירשעת שתפוצץ כל אפי שרות של התקרבות, ותתנגד לכל צורה של משא ומתן? מדוע לא תשכ בשקט ותתן למצרים לפוצץ את העניין?

פרשנים אלה הצביעו על הצהרותיו הניוספות של שר החוץ ריאד, בעקבות הצהרה דרמטית הראשונה. על רקע קר לות מסתייגים מקאהיר, הכין ריאד הצהרה חדשה, בה הסביר כיצד הוא רואה מהדור רה חדשה של שיחות רוודס: "בעצם כבר מתנהלות שיחות סודיות בינינו לבין ישר אל, נוסח רוודס". פשוט: גם ברודוס התי רוצץ המתווך של האו"ם בין שתי המישל חות — וזה בדיוק מה שעשה ב"ח החרו דשים האחרונים ד"ר גונאר יארינג. זה שקפץ מבירה לבירה, ומיבשת ליבשת, במי

המאזן הבטחוני
היה אחד הנושאים המרכזיים בשיחתה של גולדה מאיר עם שר ההגנה האמריקאי מלוין לייוד. השתתפותו של

ההגנה האמריקאי מלוין לייוד. השתתפותו של היה אחד הנושאים המרכזיים בשיחתה של גולדה מאיר עם שר ההגנה האמריקאי מלוין לייוד. השתתפותו של

ההגנה האמריקאי מלוין לייוד. השתתפותו של היה אחד הנושאים המרכזיים בשיחתה של גולדה מאיר עם שר ההגנה האמריקאי מלוין לייוד. השתתפותו של

ההגנה האמריקאי מלוין לייוד. השתתפותו של היה אחד הנושאים המרכזיים בשיחתה של גולדה מאיר עם שר ההגנה האמריקאי מלוין לייוד. השתתפותו של

מה, בעצם, קרה ברודוס?

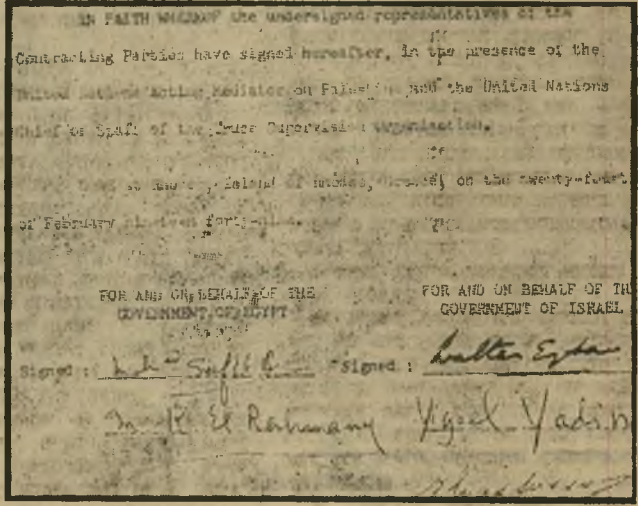
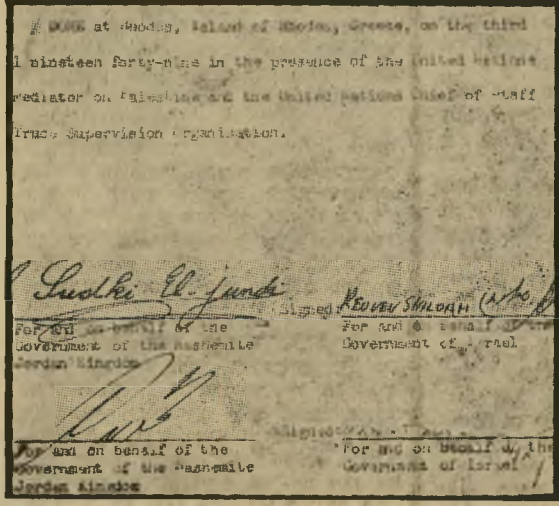
ב-12 בינואר 1949 נפתחו רשמית שיחות ברודוס, בין מיושלות ישראל ומצרים. ד"ר וולטר איתן, שגריר ישראל בפאריס שעמד אז בראש המיושלות הישראליות, מת אר כיצד התנהלו השיחות בזמנו: ד"ר באנץ' ומטהו הקימו את מפקדתם באחד האגפים של מלון השושנים המרוח, ושריינו את האגף האחר למשלחת הישראית והמצרית. הישראלים תפסו אחת הקומות כמעט במלואה, והמצרים השתכנו בקומה מעליהם. כך שכנו כל הצדדים לדיון תחת קורתגג אחת, ויחד עם זה נהנו כל אחד מבדידות מלאה.

השולחן המרובע
פתרון פשוט ומעשי לבעייה טכונה: המיושלות ישבו יחד — אבל לא ליד שולחן אחד. ליד הצלע הימנית של המרובע נראית המיושלות הישראלית. ממול: המצרית. ראלף באנץ'. בהכיר בתקיפות כי מטרת נוכחותנו שם הינה משאומתן, ופירוש הדבר — פגישה ושיחה בין הצדדים. וכך, למחרת, נפגשנו

מלכתחילה ראינו שהנציגים המצריים היו בהלך-רוח עויין. בהיתקלם במסדרון בניציג ישראלי, היו מסכים ראשם ממנו בהפגנ תיות. יחד עם זאת, לא הצליחו להתגבר על סקרנותם. והיו תורמים ומביטים אחריו רובע שחלף על פניהם. במצאו הראשונים של ד"ר באנץ' להפ גישנו נידחו על-ידי המצרים, עד שנאלץ ל-

מצרים וישראל
לוחצות ידיים עם טיוס טכס חתימת הסכם ברודוס.

בתחילה הקפידו המצרים להפנות כל העי רה שלהם לד"ר באנץ' בלבד, כאילו לא היינו אנחנו נוכחים שם. אבל אי אפשר היה להמשיך לאורך זמן ביחס מלאכותי זה, והאחירה השתפרה במהרה. תוך זמן קצר כבר התווכחו ביניהם חברי שתי המיושלות באנגלית ובצרפתית, פנים אל פנים. במהלך ששת השבועות שבילינו במלון השושנים, הספקנו להתיידד עם המצרים. יחסם הראשוני העויין נבע מאי-ביטחון, ביישנות, או הוראות מגבוה. אני משוכנע כי לא מחמת הרגשת איבה. לא נפגשנו הרבה בחברה, אבל כאשר עבד-אלמונים מוסטפה, היועץ המדיני ה ראשי למשלחת המצרית, נפל למיטתו, נא ספנו כולנו ליד מיטתו לביקור-חולים. כך כאשר נחתם לבסוף הסכם שביתת-הנשק, ערך לכבודו ד"ר באנץ' מסיבה עליוה. המצרים אף שלחו למסיבה זו מטוס מיוחד מקאהיר עם ממתקים מהמעוניה המפורסמת של גרופי. אני זוכר עדיין יפה כיצד ישבתי במסיבה זו לצידו של ראש המיושלות המצרית, והוא הראה לי תמונות משפחתיות שלו. ביחוד היה גא בזו של בנו, שוכה בדיוק או לדרגת סגן-מישנה בצבא ה מצרי. אכן, היתה זו אחירה שונה לחלוטין מזו של אותו יום ראשון במסדרון, עם הראשים המופנים לצד. אותה לילה חשנו — ואני בטוח כי גם המצרים — כי לא רק הבאנו קץ למצב ה לוחמה, אלא גם הנחנו יסודות, אם לא של אהבה וחביה — הרי לפחות של יחסים נורמליים בין ארצותינו.

שלוש החתימות בטור הימני הן של וולטר איתן, יגאל ידן ואליהו שרון. משמאלן: חתימתיהם של מוחמד טייף אל-דין, מ. ק. אל-רחמאני. מימין הסכם דומה, שנחתם עם ירדן, אף הוא ברודוס. המיסוך סימן הוא החלק התחתון של הסכם שביתת-הנשק, בין ישראל ומצרים.

חתימות על מיסוך משותף